

Yüzüne vuran rüzgârla bir anda irkildi. Tam uyumak üzereydi. Arabanın sallanması beşik gibi hissettirmişti, gözlerini bir daha kapayıp uyumaya çalıştı ancak başaramadı. Havuç renginde kısa kıvrıkcık saçlarını karıştırdı ve sürücü koltuğuna baktı. Annesi sarı saçlarını ensesinin üstünde küçük bir topuz yapmıştı. İncecik dudaklarını sıkarak yola dikkatle bakıyordu. Babasının kaybolmasından beri her şeyi annesi yapmaya başlamıştı. Annesinin hayatında en korktuğu şey kendi hataları yüzünden sevdiklerine zarar gelmesiydi. Kocasının yaptığı hatayı tekrarlamayacaktı. Sonunda arabanın frenine bastığında bütün yol boyunca kastığı kasları gevşemişti. Ellerini, saatlerdir yollarda olduğundan karışmış saçlarına götürdü. Küçük çocuk, annesinin arabanın dikiz aynasından ona baktığını fark etti. Gözleri birleştiğinde annesi ona yorgunca gülümsedi. Çocuk bütün yol uyuduğundan zamanın geçtiğini fark etmemişti bile. Annesi kontaktan anahtarı çekti ve dışarı çıktı. Acele etmeden çocuğun kapısını da açtı. “Sonunda geldik, tatlım.”

Arabadan atlayarak indi ancak uzun süredir oturduğundan ayakları uyuşmuştu, yüz üstü yere düştü. Toprak kumluydu, küçük çakılların yanaklarına battığını hissetti ve acıyla yüzünü buruşturdu. Annesi telaşla yanına çökmüş, iyi olup olmadığını soruyordu. İyi miydi peki? Eh işte, ağaçtan düştüğü zamanki kadar acıımıyordu canı. Annesinin koluna tutunarak ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Güneşin batmaya hazırlandığı bu saatte karşısındaki bahçe daha da korkutucu görünüyordu. Sarmaşıkların ve ayçiçeklerinin arasında ihtişamlı bir kahramanın anıt mezarı gibi yükselen malikânenin içinde yaşam belirtisi yoktu. Ne bir ses ne de bir ışık. Onlara ait olduğu, orada yaşayacağı düşüncesi onda korkuyla karışık bir iğrenme yaratıyordu. Annesi dizine küçük bir yara bandı yapıştırmıştı, çizilmiş olmalıydı. Hissetmemişti bile çiziydi. Annesi omuzlarından tutup evi gösterdi, “Artık burada yaşayacağız! Nasıl, güzel mi?” Çocuk eve daha fazla bakmak istemiyordu, gözlerini kaçırdı ve yere bakmaya başladı. Annesi durumu anlamış olmalıydı, annesinin hisleri her zaman kuvvetliydi. Ancak bir şey demedi. Zaten başka bir şansı yoktu.

En azından bahçesi vardı evin, devasa bir bahçe. Annesinin ellerinden kurtulup bahçeye doğru ilerledi. Küçük ve yıpranmış ahşaptan bir kapısı vardı. Çok önceden yapılmış olmalıydı, dengesiz bir görünüyordu. Kapıyı araladı ve içeri göz gezdirdi. Her tarafı yetenekli birinin elinden çıkmış bir nakış gibi ayçiçekleriyle kapalıydı. Çiçekleri görünce ev ona daha arkadaş canlısı gelmişti. Ay ışıklarının üzerinde dans ettiği yere doğru koştu. Çiçekleri koklayarak etrafında döndü. Kibar rüzgârı saçlarını okşaması için davet etti. Önüne baktığında daha önce görmediği, daha da fazla çiçek gördü. Onlara doğru koştu. Ayçiçeklerinin büyüleyici kokusu içinde kendini kaybetti. Bulunmak istemiyordu o an. Kendini sırtüstü yere attı. Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı, kaslarının gevşediğini hissetti. Artık kollarının, bacaklarının ve beyninin çalışmasına gerek yoktu. Onların yaptığı her işi o an kalbi yapıyordu. Saçlarının arasına giren kumların içinde uzanmaya devam etti. O gün ay çok hoş görünüyordu.

Kadın çocuğun gelmemesinden endişelenmeye başlamıştı. Büyük babasından yadigar kol saatine göz attı, yirmi dakika olmuştu. Ayağındaki şık topukluların el verdiği kadar hızlı bir biçimde ilerlemeye başladı, küçük kapıdan eğilerek geçti. Kapıdan içeri girdiğinde etrafının göz kamaştırıcı bahçe ile kaplandığını fark etti. Elbisesinin kenarlarını kaldırarak ilerlemeye başladı. Güllerin dikenlerinin ve pıtrak otunun eteğine yapışmasına aldırmadan hızla ilerlemeye devam ediyordu. Çıplak bacakları çizilmişti, acımaya başlıyorlardı. Ellerini ağzına huni şeklinde götürdü ve bağırdı,

“Tatlım! Neredesin?”

Kulağına gelen tek ses çalılarının sessiz kıkırtılarıydı.

Bir daha bağırmayı denedi ancak sesi çıkmadı. Boğazı acımaya başlamıştı, ellerini boynuna götürdü, küçük dikenlerin elini ısırdığını hissetti. Elini anında geri çekti, ay ışığının altında bakınca kanların süzüldüğünü gördü. Ağzını açtı ancak nefes alamadı, öksürmeye çalıştı, öksüremedi. Bahçenin sessiz mırıltısının yerini kadının hırıltıları almıştı. Ani bir refleksle başını göğse kaldırdı, Ay’ın ışığıyla gözleri kamaştı. Ciğerleri yanıyordu, ayaklarını hissetmemeye başlamıştı. Ay ise bunların geçeceğini fısıldıyordu. Sadece biraz daha dayanmalıydı, sonra geçecekti. Hırıltılar kesilmişti. Sakinleşmişti. Ruhu sakinleşmişti, artık yaşlı ve etten kafesinde olmak zorunda değildi.

Ay fısıldamayı kesmişti...